

Oláh András

apáink

apáink
megfagyott felkiáltójelek
a voronyezsi hómezőkön

messze a meszelt falú otthontól
az átszabott határoktól
ahol újra és újra torzszülött
álmok kísértenek
melyekből nincs ébredés

* * *

tovarobogó
katonai szerelvények
írták akkor a történelmet

tévedéseink ablakán
füst szivárgott

házak s hidak torzói
kopott pincegrádicsok
romok
romok
romok

* * *

valaha itt állt a házatok

– anyád reszkető kezét
fogod s megérted:

ha nincs hazád
házad otthonod
nincs honnan emigrálni sem

ráismerni még

Isten azon az őszön
telesírta a mindenséget

lelkében ismerős
félelem mocorgott

mert föltámadtak
a sötét erők

s idegen hitűek
égették föl
a szavak tarlóját

* * *

mi – kikre égő kanóccával
vár a holnap –
maradtunk fegyvertelenek

az eső elmosta azóta a vért
de az utcaköveken
ráismerni még
Isten szálkás betűire

szemben az Édennel

(1989. június 16-a emlékére)

a kegyelet gyertyái mikor kihunytak
feszülő lepkeszárnyakon
hazaindultak akkor a szavak
– szembetűnő volt a csönd
mi utánuk ott maradt

a helyzet azóta némiképp változott:
a csillagos Éden kapuján túl
a vezeklő talpak présében
eltiport álmok nyüszítenek
s mint kinőtt cipő
szorít makacsul tovább
az elfojtott mostoha harag

Ami meg van írva

Miért Jézus vérét
szomjazza a tömeg?
Pilátus nem értette.
Állt az árkádok alatt
összehúzott szemmel figyelve
a vadul üvöltözőket.
Ördögi terve, hogy koncul
dobja a Tanítót a csőcseléknek,
bevált. Mégis kétség mardosta,
hogy jól döntött-e:
„Mártírt csinálunk a názáretiből,
a legendák pedig olykor
veszélyesebbek, mint a fegyver.”
De főtisztjének cinikus válasza
némiképp megnyugtatta:
„Csak bevégezzük,
ami meg van írva.”
...ami meg van írva... - csengett
vissza fülében a mondat,
s a derús eget fürkészve

Frimmel Gyula
Idő (részlet)
Mezzotinto